
PREFACI

És amb una disposició de caire plaent que he acceptat prologar aquest volum. La col·lecció a la qual pertany és fruit palpable d'allò que al llarg dels anys, i no sense esforços de tota mena, s'ha anat plasmant com una necessitat de servei inqüestionable: que l'UCE de Prada fos cada dia més universitat, és a dir, que el seu nom correspongués a la manifestació que es fa anualment a la fi d'agost al municipi de Prada de Conflent. En la determinació d'aquesta línia, tant en l'agencament com en l'avanç es va comptar amb dues figures cabdals el doctor Enric Casassas i el professor Max Cahner, presidents en diferents etapes.

Als Països Catalans, cal considerar que són les universitats aquelles que realitzen majorment la recerca. És una veritat inqüestionable que els camins de la ciència no estan ni han estat mai al llarg dels segles únicament circumscrits a l'*alma mater*.

Avui, tota institució que llueix l'atribut d'universitària no pot restar al marge dels camps de reflexió científica en general, tal com la societat actual demana. Sobretot si la institució universitària sorgeix de la societat civil, com esdevé en el cas de la Universitat Catalana d'Estiu.

Un projecte universitari, per bé que sigui d'estiu, ha d'establir unes prioritats d'acord amb un camp de reflexió important. Si aquest projecte abraça l'àmbit dels Països Catalans, ha de poder respondre, dir alguna cosa des de l'àmbit de la ciència en aquells camps de la recerca que han avançat en llurs treballs. Esdevenir l'exponent comú de la tasca científica de centres i institucions —heus aquí el gran rept de la manifestació de Prada— i oferir una cara presentable en el marc de l'Europa que es construeix —fent sentir la veu conjunta d'a-

questa plataforma mediterrània que componen el Principat, la Catalunya Nord, el País Valencià, les Illes Balears, Andorra, la Franja de Ponent i l'Alguer—, no es pot considerar una entelèquia, és en realitat un deure que ultra el sentit de servei que inclou, resta absolutament justificat per la presència de les universitats en el patronat de l'UCE i és constatable en els apartats del programa establert cada any.

No vol dir pas que un projecte com el que descrivim hagi de bandejar altres opcions formatives i lúdiques, però apostaríem sense dubitacions per un predomini programàtic concordant amb els criteris universitaris o d'extensió universitària més que no pas amb una línia de contingut alternatiu i lúdic.

Aquest va ser el projecte de l'edició del 1995 de la Universitat Catalana d'Estiu.

Certament va ser un projecte que aspirava a la formalitat i solidesa acadèmica, a la profusió d'elements d'extensió universitària, que volia entendre el lleure com un element complementari i no com a l'essència de la seva existència. I evidentment aquest propòsit va ser perfilat amb una planificació estrictament acurada i amb uns criteris ben definits per a l'establiment de prioritats.

Si hem escrit que la Universitat Catalana d'Estiu de Prada havia d'esdevenir un exponent científic i cultural dels Països Catalans, no podem obviar que li calia en aquell 1995, en la seva XXVII edició, una estructura adient a l'objectiu que es proposava.

El bastiment d'aquesta estructura cal reconèixer-lo en l'equip rector, que en la seva majoria va donar el consell ajustat, va aconseguir el to adequat a la institució i va treballar generosament.

Igualment l'organització basada en una administració amb responsabilitat segmentada i alhora coordinada va ésser la clau d'una oferta atraient amb certs perfils que permetien besllumar un nou horitzó i el camí per arribar-hi. Sense una ordenació adient res no hagués estat possible, perquè el garbuix no és mai bon coixí ni per a la cultura, ni per a la ciència, ni per a la reflexió.

El risc d'aquella edició va ser gran, tan gran que l'any següent la major part dels responsables no varen repetir en llurs funcions en l'equip rector.

La satisfacció, però, de la feina que es volia ben feta, basada en el rigor en tots els àmbits, a favor del servei al poble dels Països Catalans, va esdevenir la millor paga.

Avui dia, en l'àmbit dels coneixements i de la recerca s'albira un nou renaixement en el sentit que la pluridisciplinarietat sorgeix

com una pràctica indispensable. La recerca en una àrea concreta no es presenta deslligada d'aquelles que li són més properes, fins i tot quan l'afinitat no hi és present. Llengua i ecologia, llengua i lògica, llengua i economia, són binomis que es presenten en aquest camp concret en estudis publicats fa poc. La circumstància que viuen els Països Catalans actualment demana dedicació a l'estudi i a la recerca de problemes socials, econòmics, lingüístics, en el marc d'aquesta conjunció científica que s'imposa i que Prada, l'UCE de Prada, hauria afrontat en relació amb els grans temes que són objecte de preocupació social i que des de les mateixes facultats universitàries es treballen.

És el gran servei que es va voler fer en aquella edició del 1995 i que, a hores d'ara, no ha perdut vigència, ans al contrari, guanya interès d'acord amb la prestació que cal donar.

L'UCE continua fent camí, com no podia ser altrament, i és el nostre desig que la llegenda que presidí l'acció de l'equip rector del 1995 «Independència intel·lectual i política i esdevenir plataforma de projecció de la ciència catalana a Europa», es mantingui d'ensenyar en aquest vaixell estiuenc que no ha de claudicar davant les mars mogudes per vents de ponent, del nord, o del cor mateix de la pàtria comuna.

Joaquim Arenas i Sampera*

* President de la Universitat Catalana d'Estiu 1995.